

מי שהוציא אוהו פרק רביעי עירובין

מו.

עין משפט
נר מצוה

לד א מיי פ"ה מהל'
י"ש הל' ד' טו"ש ע'
א"מ פ"ה ש"ל ע"פ טו'
ל"ה ב מיי ש"ס טו"ש ע'
א"מ פ"ה ט"ל'
ל"ו ג מיי פ"ד מהל'
טו"מא"מ ש"ס ומו"ש ע'
ה"לכ"ה א ט"מ ע"ש רמ"ג'
ל"ז ד מיי פ"ו מהל' א"ל
ה"לכ"ה א ט"מ ע"ש רמ"ג'
ד"כ"ג ז טו"ש ע"י ר"י ס'
ז טו"ש ע"י א'

רבינו חננאל

חידו פליגי עליה, לאחר שנוכח עליה, ולא איתמר הילכתא לא כמר ולא כמר, אמר כד ר' אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק, מאי שעת הדחק, פירשה רבנן (אשה שהפסיקה ג' עונות, ואמרינן עונה בינונית שלשים יום), אפישה (עברה טהרות הרבה ואחר כך ראתה דם, איכא דאמרי שנת בצורת היתה ועשתה טהרות ונדה, ונדחק הדבר להי' להפסידם, ולהחזיקה בטומאה לאחר מעת לעת, ופסק כר' אליעזר דיהי שנתה, והנה זה מדרבנן הוא דאמר רבא מאי דרבנן, כדכר יתוריה אמר שמואל דאמר חכמים תקנו לבנות ישראל להיות מכוסות דקנו עצמן שחרית וערבית, בשחרית להכשיר טהרות שעשתה בלילה, וערבית להכשיר טהרות שעשתה ביום, וזו הואיל ולא בדיקה הפסידיה עונת יתירה, וטומאות מעת לעת הנה מדרבנן, ושני בין יחיד ליחיד ובין יחיד לרבים, ותב אתו רבנן אחרני למידק ולאחוריי, דענין (בדרבנן) בין יחיד ליחיד ליחיד ורבים, מיהא דתניא בשעת קרובה שהיא בתוך שלשים יום נהגת שבעת ימי אבל, ולגהוין [ו]כיוצא בו שלשים יום, ושמועה רחוקה שהיא לאחר שלשים יום אינה נהגת אלא יום אחד דברי ר' עקיבא, וחכמים אמרו בין קרובה בין רחוקה נהגת שבעה ושלשים, ואמרינן כל מקום שאתה מוצא יחיד מיקל ורבים מחמירין הלכה כרבים חוץ מזו שחייב שר' עקיבא יחיד הוא במקום רבים ומיקל הילכתא כוותיה, דאמר שמואל הלכה כרבי המיקל (באבל), באבילות הוא דאקילו רבנן ואמרו הילכתא כרבי במקום רבים, אבל בעלמא לא, ואפי' בדרבנן, הוי שני בין יחיד ליחיד, ליחיד ורבים.

כל שכן דהוה להו נולד ואסירי. אפילו לטלטלן במקומן: הרי הן כרגלי כל אדם. כיון דיידי לא קנו שציתה ואפילו הן של יחיד אינן כרגלי: צפירוש שמיע לך. מרבי יהושע זן לוי: או מכללא. דשמיע לך מיניה מילתא אחריתי ודייקת מינה דכר' יוחנן זן נורי צבירא ליה: ומאי כללא. מאיזה כלל היה ש"ד מעיקרא דשמעת ליה לר' יהושע זן לוי דנימא מילתא דנידוק לה מינה: צפירוש. בכל משפטיו ותחומין מהלכות עירובין הן: זין לקולא. כגון אדם ישן דאי לא קנה שציתה לא נפיק מר' אמות: לחומרא. כגון כלי הפקר אי אמרת קוין שציתה אסור להוליכן למקום שעירב זה המוצאן אלא אלפיס הוא דלית להו לכל רוח: קמ"ל דכדני המיקל צאדם הוא דהלכתא כוותיה דכיון דניעור קנה ישן נמי קנה אצל כללים לית הלכתא כוותיה: אצל יחיד במקום רבים. כגון ר' יוחנן זן נורי דפליגי רבנן עליה אימא לית הלכתא כוותיה: רבי אליעזר גרסינן: כל אשה שעברו עליה שש עונות. דהיינו ל' יום דעונה קתה לפירסת דנה משלשים יום לשלשים יום וכל אשה שעברו עליה תשעים יום ולא ראתה נסתלקו דמיה ואם ראתה אחרי כן אמרינן השתא הוא דראתה: דם ולא מולין כרגלי, דכל אדם דניעור לית ליה שציתה (ביצה לט). וע"פ פ"ה אצל מחוץ למקום, לא שאל מולין למקום שעירב לו לין (שבת קכ"א).

הגהות הב"ח

(א) גבי דהוה להו נולד ואסירי: (ב) שם וסותן רבי אליעזר פליגי וכן בכל העמוד:

מוסף רש"י

נהרות המושבין. היינו קתה טהרות שיש להם משן להלכה במקום מקור נביעתן, ומעטת מקור הנובעין, ואין יוצאין מנמות צפירוש למשך הלאה. הרי הן כרגלי כל אדם. אין להם שם שציתה אלא כמות ולא כרגלי הבעלים ולא כרגלי הממלא, אלא כל אדם מולין כרגלי, דכל אדם דניעור לית ליה שציתה (ביצה לט). וע"פ פ"ה אצל מחוץ למקום, לא שאל מולין למקום שעירב לו לין (שבת קכ"א).

רבינו חננאל

ואסיקא על מידו דנידו לא קני שבתיה ומאי דאוקיינוס מינד ניידי, לפיכך לא קנו להו שבתיה, אמר ר' יהושע זן לוי הלכה כר' יוחנן זן נורי, כי מי שישן ולא ידע עד שהשכחה לו אלפיס אמה לכל רוח, ותוב אמה ר' יהושע זן לוי הלכה כרבי המיקל בעירוב. ש"מ דלית הילכתא כר' יוחנן אלא לקולא. אבל היכא דאיכא לחומרא כגון חצצי הפקר דקנו שבתיה ולית ליה למוצאם להוציאם חוץ לאלפיס אמה שלתן לא אלא כרגלי כל אדם, ולא פי' הילכתא כר' יוחנן זן נורי אלא משום דפליגי בהדי רבים. אמר רבה מכויר עירוב דרבנן הוא מה לי יחיד במקום יחיד ומה לי יחיד במקום רבים הכל אחד הוא, ואמרינן וכל מדרבנן לא שני לן בין יחיד במקום רבים ובין יחיד במקום רבים, והתנן בתחילת נידה ר' אליעזר אומר כל אשה שעברו עליה ג' עונות, פי' הוהתם שלה, שהיתה וחסה לראות כל ט"ו יום, הפסיקה ועבשו עברו עליה ג' פעמים ט"ו יום ולא ראתה, ואע"ג דאינה זקנה שיש לומר ניסתלקו דמים חול' להיות לה אורח כנשים, ואחר כך ראתה, דייה שעתה, ואין מטמאין אותה מעת לעת. ותניא משה עשה רבי כר' אליעזר, סבר

כל שכן דהוה להו נולד ואסירי. אפילו לטלטלן במקומן: הרי הן כרגלי כל אדם. כיון דיידי לא קנו שציתה ואפילו הן של יחיד אינן כרגלי: צפירוש שמיע לך. מרבי יהושע זן לוי: או מכללא. דשמיע לך מיניה מילתא אחריתי ודייקת מינה דכר' יוחנן זן נורי צבירא ליה: ומאי כללא. מאיזה כלל היה ש"ד מעיקרא דשמעת ליה לר' יהושע זן לוי דנימא מילתא דנידוק לה מינה: צפירוש. בכל משפטיו ותחומין מהלכות עירובין הן: זין לקולא. כגון אדם ישן דאי לא קנה שציתה לא נפיק מר' אמות: לחומרא. כגון כלי הפקר אי אמרת קוין שציתה אסור להוליכן למקום שעירב זה המוצאן אלא אלפיס הוא דלית להו לכל רוח: קמ"ל דכדני המיקל צאדם הוא דהלכתא כוותיה דכיון דניעור קנה ישן נמי קנה אצל כללים לית הלכתא כוותיה: אצל יחיד במקום רבים. כגון ר' יוחנן זן נורי דפליגי רבנן עליה אימא לית הלכתא כוותיה: רבי אליעזר גרסינן: כל אשה שעברו עליה שש עונות. דהיינו ל' יום דעונה קתה לפירסת דנה משלשים יום לשלשים יום וכל אשה שעברו עליה תשעים יום ולא ראתה נסתלקו דמיה ואם ראתה אחרי כן אמרינן השתא הוא דראתה: דם ולא מולין כרגלי, דכל אדם דניעור לית ליה שציתה (ביצה לט). וע"פ פ"ה אצל מחוץ למקום, לא שאל מולין למקום שעירב לו לין (שבת קכ"א).

הגהות הב"ח

(א) גבי דהוה להו נולד ואסירי: (ב) שם וסותן רבי אליעזר פליגי וכן בכל העמוד:

מוסף רש"י

נהרות המושבין. היינו קתה טהרות שיש להם משן להלכה במקום מקור נביעתן, ומעטת מקור הנובעין, ואין יוצאין מנמות צפירוש למשך הלאה. הרי הן כרגלי כל אדם. אין להם שם שציתה אלא כמות ולא כרגלי הבעלים ולא כרגלי הממלא, אלא כל אדם מולין כרגלי, דכל אדם דניעור לית ליה שציתה (ביצה לט). וע"פ פ"ה אצל מחוץ למקום, לא שאל מולין למקום שעירב לו לין (שבת קכ"א).

רבינו חננאל

ואסיקא על מידו דנידו לא קני שבתיה ומאי דאוקיינוס מינד ניידי, לפיכך לא קנו להו שבתיה, אמר ר' יהושע זן לוי הלכה כר' יוחנן זן נורי, כי מי שישן ולא ידע עד שהשכחה לו אלפיס אמה לכל רוח, ותוב אמה ר' יהושע זן לוי הלכה כרבי המיקל בעירוב. ש"מ דלית הילכתא כר' יוחנן אלא לקולא. אבל היכא דאיכא לחומרא כגון חצצי הפקר דקנו שבתיה ולית ליה למוצאם להוציאם חוץ לאלפיס אמה שלתן לא אלא כרגלי כל אדם, ולא פי' הילכתא כר' יוחנן זן נורי אלא משום דפליגי בהדי רבים. אמר רבה מכויר עירוב דרבנן הוא מה לי יחיד במקום יחיד ומה לי יחיד במקום רבים הכל אחד הוא, ואמרינן וכל מדרבנן לא שני לן בין יחיד במקום רבים ובין יחיד במקום רבים, והתנן בתחילת נידה ר' אליעזר אומר כל אשה שעברו עליה ג' עונות, פי' הוהתם שלה, שהיתה וחסה לראות כל ט"ו יום, הפסיקה ועבשו עברו עליה ג' פעמים ט"ו יום ולא ראתה, ואע"ג דאינה זקנה שיש לומר ניסתלקו דמים חול' להיות לה אורח כנשים, ואחר כך ראתה, דייה שעתה, ואין מטמאין אותה מעת לעת. ותניא משה עשה רבי כר' אליעזר, סבר

הגהות הב"ח

(א) גבי דהוה להו נולד ואסירי: (ב) שם וסותן רבי אליעזר פליגי וכן בכל העמוד:

מוסף רש"י

נהרות המושבין. היינו קתה טהרות שיש להם משן להלכה במקום מקור נביעתן, ומעטת מקור הנובעין, ואין יוצאין מנמות צפירוש למשך הלאה. הרי הן כרגלי כל אדם. אין להם שם שציתה אלא כמות ולא כרגלי הבעלים ולא כרגלי הממלא, אלא כל אדם מולין כרגלי, דכל אדם דניעור לית ליה שציתה (ביצה לט). וע"פ פ"ה אצל מחוץ למקום, לא שאל מולין למקום שעירב לו לין (שבת קכ"א).

שנייה להקל:

לסמוך עליו בשעת הדחק. פי' הקונטרס דשנת צלומת הוה ואיכא הפסד טהרות ואי אפשר לומר כן דדחוק כה"ג אפי' רבנן מודים כדלמך צפ"ק דנה (ד' ט:)

דאמר שמואל

המיקל באבל. אפילו צימדי במקום רבים נראה דלעולם הלכה כדברי המיקל באבל וחוץ מזו לא למעוטי שאל מקומות לאצל קאמר דקאמר אצילות הוא דאקילו זיה רבנן וכן מוכח דהיה פרק צדקה דמו"ק (דף י"ט:)

שנייה להקל:

לסמוך עליו בשעת הדחק. פי' הקונטרס דשנת צלומת הוה ואיכא הפסד טהרות ואי אפשר לומר כן דדחוק כה"ג אפי' רבנן מודים כדלמך צפ"ק דנה (ד' ט:)

דאמר שמואל

המיקל באבל. אפילו צימדי במקום רבים נראה דלעולם הלכה כדברי המיקל באבל וחוץ מזו לא למעוטי שאל מקומות לאצל קאמר דקאמר אצילות הוא דאקילו זיה רבנן וכן מוכח דהיה פרק צדקה דמו"ק (דף י"ט:)